

Låt Kuba andas!

Låt Kuba andas!

I mer än sex decennier har Kuba levt i skuggan av den ekonomiska krigföring som USA har påtvingat landet. Det som började som en strategi under kalla kriget hårdnade till ett permanent sanktionssystem vars uttalade syfte från början inte bara var att sätta press på en regering utan att bryta ner ett folk och ett samhälle.

I april 1960 skrev den amerikanske tjänstemannen Lester D. Mallory i ett hemligt memorandum att målet med politiken gentemot Kuba borde vara att neka ön pengar och förnödenheter för att sänka lönerna och framkalla hunger, desperation och störta regeringen?. Sällan har avsikten bakom sanktioner uttryckts med sådan rakt på sak-klarhet.

"Socialismen är så framgångsrik så att jänkarna måste blockera, attackera och sanktionera det så att det ska se ut som ett misslyckande"

Mer än sextio år senare har den arkitektur som byggts upp utifrån denna premiss bara vuxit. Handelsembargon, finansiell isolering, reserestriktioner, teknikförbud, begränsningar av penningöverföringar, sanktioner mot tredjeländer och påtryckningar på internationella institutioner bildar tillsammans ett av de mest omfattande sanktionssystem som någonsin införts mot en liten nation. Det sträcker sig till sjöfartsleder, banksystem, läkemedelsförsörjningskedjor, akademiska utbyten och till och med familjeband.

Oavsett vad man tycker om den kubanska regeringen är verkligheten oundviklig: de främsta offren för denna politik är vanliga

människor. När ett land inte fritt kan köpa bränsle, reservdelar, medicinsk utrustning, byggmaterial eller jordbruksinsatsvaror är bristerna inte teoretiska ? de upplevs dagligen. Sjukhusen improviserar. Infrastrukturen förfaller. Strömavbrotten blir allt fler. Familjer väntar i köer som sträcker sig i timmar.

Förespråkare för sanktioner hävdar ofta att svårigheter kommer att leda till politiska förändringar. Historien tyder på något annat. Yttre påtryckningar tenderar att hårdna positioner, stärka säkerhetsstrukturer och flytta skulden utåt. Samtidigt berövar det medborgarna just de resurser ? information, rörlighet, ekonomisk oberoende ? som främjar pluralism och reformer.

Om målet verkligen vore demokrati, skulle engagemang vara den mer logiska vägen. Handel utsätter samhällen för nya idéer. Resor skapar mänskliga kontakter. Akademiskt och kulturellt utbyte främjar civila institutioner. Ekonomiska möjligheter skapar intresser i stabilitet och öppenhet. Isolering gör det motsatta.

Dessutom försätter politiken USA i en motsägelsefull moralisk position. Washington förespråkar rutinmässigt fria marknader, suveränitet och humanitära värden, men upprätthåller ändå åtgärder som begränsar tillgången till mat, medicin, energi och finansiering för ett grannland med elva miljoner invånare. Ett sådant tryck på en liten ö är mer ett tecken på osäkerhet än på styrka.

Att upphöra med denna hållning skulle inte vara en eftergift till någon regering, utan en bekräftelse av en princip: att nationer bör få lösa sina egna problem utan tvång som orsakar lidande. Kubas framtid ? dess politiska system, ekonomi och sociala kontrakt ? bör bestämmas av kubanerna, inte konstrueras genom yttre berövande.

Efter sextio år är en slutsats tydlig. Politiken har inte uppnått sina uttalade mål. Den har däremot orsakat mätbara mänskliga kostnader och befäst ömsesidigt misstroende.

En annan strategi är sedan länge försenad. Ersätt straff med engagemang. Ersätt hot med dialog. Ersätt ekonomisk kvävning med normala relationer.

Låt Kuba andas ? och låt dess folk bestämma över sin egen framtid.

Progreso Weekly 260213 (ZT)

Let Cuba breathe ? Progreso Weekly

Gillar du det Svensk-Kubanska Föreningen gör?

Vill du bidra till kampen mot den omänskliga blockaden?

Swisha en tjuga eller valfri summa till

123 589 0975 eller pg 40 54 11 -0

Ett ännu mer betydelsefullt stöd är medlemskap!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap

150 kr för pensionärer, arbetslösa och studerande) Samma swish som ovan.